

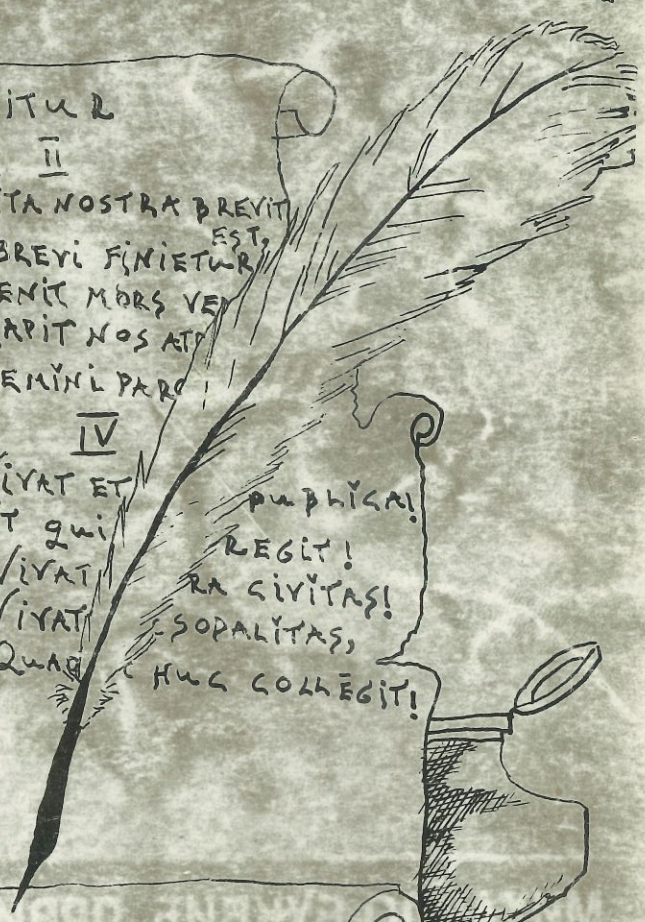
ИМНАЗИЈАЛА

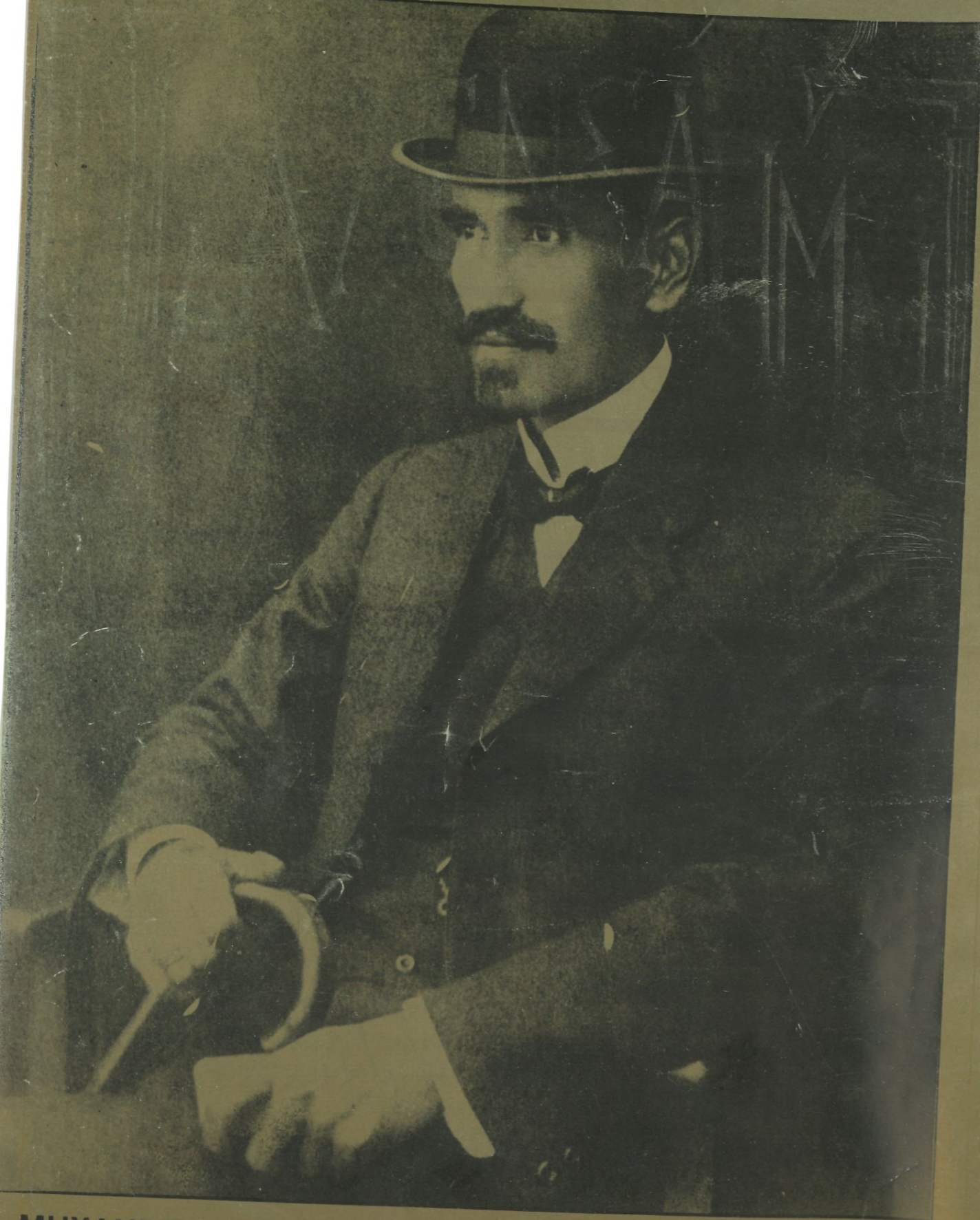
I GAUDEAMUS IGITUR
GAUDEAMUS IGITUR
JUVENES DUM SUMUS,
POST IUCUNDAM JUVENTUTEM,
POST MOLESTAM SENECTUTEM,
NOS HABEBIT NUMUS.

II
VITA NOSTRA BREVIS
EST,
BREVI FINIETUR,
VENIT MORIS VE
RAPIT NOS AT
NEMINI PARO

III
VIVAT ACADEMIA!
VIVANT PROFESSORES!
VIVAT MEMBRUM QUODLIBET,
VIVANT MEMBRA QUAE LIBET,
SEMPER SINT IN FLORE!

IV
VIVAT ET
ET QUI
VIVAT
VIVAT
QUAE
publica!
REGIT!
RA CIVITAS!
SODALITAS,
HUC COLLEGIT!

МИХАИЛО БУКВИЋ, ПРВИ ДИРЕКТОР
НИКШИЋКЕ ГИМНАЗИЈЕ (1913–1917)

УМЈЕСТО

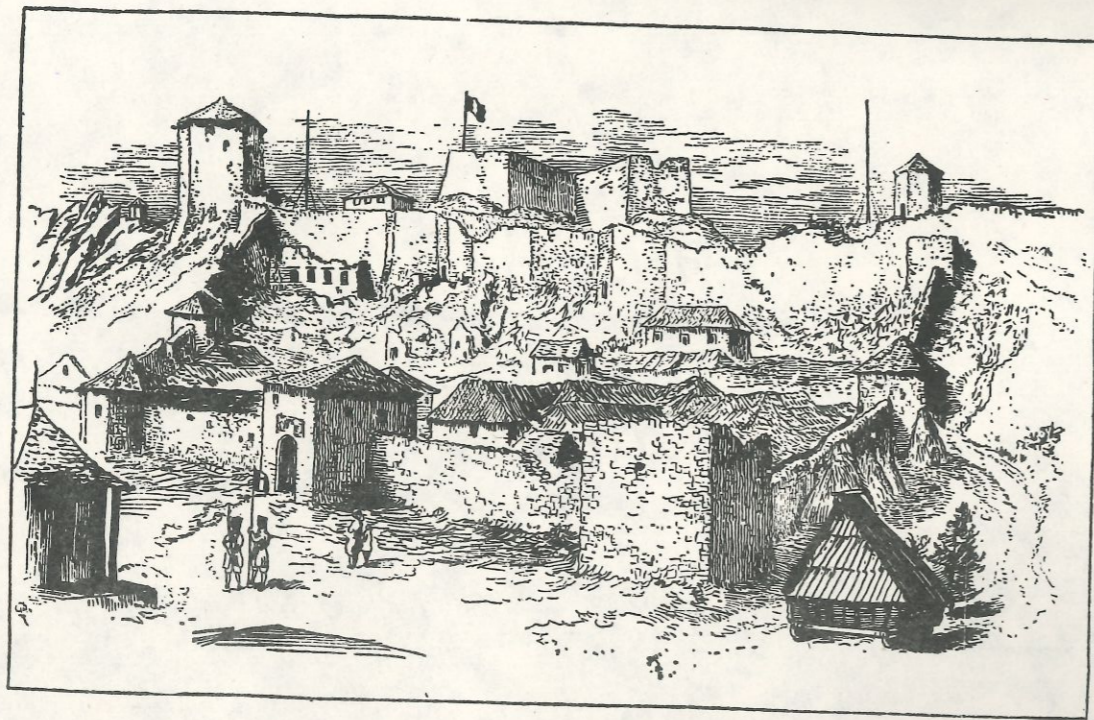
УВОДНИКА

Шта значи 80 година Гимназије? То у сваком случају значи хиљаде и хиљаде положених матурских испита и исто толико пролаза у ужарену креативност живота. Разумије се да тако важан јубилеј сам по себи јесте свечаност, а наша улога у њој улога је оних који се радују, као садашњи или бивши ђаци, садањи или бивши професори у савезу, наравно, са свим онима који нам се у томе придруже. Свечаност, природно, значи и прославу и сав онај сјај који желимо да видимо, све оне тонове које желимо да чујемо.

У исти мах јубилеј подразумијева извјестан резиме. Хиљаде наших матураната учесници су чудесног ткања егзистенције и бескрајне разноврсно-

сти стварања. Како замишљамо картографију тога големог прегнућа? Прављена само по вертикали, као приказ стремљења у висину, то мора да буде огромна дебела књига у којој се вјероватно садрже све области достојне људске памети. Жељели бисмо да једнога дана имамо такву књигу, а бројни су разлози зашто је сада немамо, те умјесто ње прилажемо овај скромни лист у којем су стотине већ реномираних аутора замијењене са неколико оних који ће тек матурирати и затим то постати. Али, најзад, то је мање-више сасвим у реду: Јер наш лист се ипак појављује поводом рођендана једне цијењене осамдесетогодишње даме заустављене у њеном вјечитом пубертету.

РЕДАКЦИЈА

АРТУР ЕВАНС: НИКШИЋКА ТВРЂАВА, 1877.

НИКШИЋ – ГРАД МЛАДОСТИ

У овом тексту за новопокренути лист „Гимназијалац” желим да истакнем да је наша општина просторно највећа у Југославији, старој и новој (2065 кмс), да је највећи индустријски центар Црне Горе, и посебно, да је Никшић град младости, јер су од око 76.000 становника у општини половина млађи од 30 година. То је, дакле, она покретачка снага која обезбјеђује љепшу будућност за сваку средину која младошћу може да се похвали и која тој младости може да омогући да развије своје стваралачке снаге.

Никшић је и у прошлости имао много чиме да се поноси, а највише тога за хвалу чинили су млади. И када се гинуло за слободу у многим ратовима против многих освајача и када се после тих ратова земља обнављала и када су грађене нове куће, станови, радионице, фабрике, школе, болнице, путеви, мостови, језе-

ра, шуме, пољопривредни капацитети... Никшић је као феникс ницао из рушевина, пркосио невољама и бивао јачи, већи, бољи.

И сада кад се након 80. година присјећамо бројних генерација Никшићке гимназије, можемо да будемо поносни тиме што је та наша елитна школа дала веома много сјајних кадрова који су уткали свој стваралачки дух и у свој завичај и у многе градове широм Југославије, Европе и других континената.

Садашњој генерацији никшићких гимназијалаца, професора и других посленика у Гимназији желим да поручим да чувају свијетле традиције ове велике школе, да воле своју школу, да је оките својим прегалаштвом и лијепим дјелима, да дио тог стваралаштва покажу и преко овог свог листа и да увијек буду ненаметљиви и скромни као што је својствено најбољима.

● Др Благоје Церовић

РАЗГОВОР СА ПРОФЕСОРОМ НОВОМ СТАНИШИЋЕМ, ДИРЕКТОРОМ ГИМНАЗИЈЕ

– Господине директоре, прво питање везаћемо, наравно, за јубилеј. Како бисте Ви оцијенили данашњи положај наше Гимназије имајући на уму читаву њену историју која траје, ево, већ 80 година?

Гимназија у Никшићу поново је отворена после петнаестогодишње паузе. Њеним поновним радом враћа се достојанство средњем образовању у Никшићу и отварају се широке могућности за образовање и васпитање младих. Услови ни сада нијесу добри, али искусан и стручан колектив ће успјети да савлада тешкоће и постигне добре резултате у свом раду.

је био велики ударац за младе људе жељне да стекну широко образовање и културу. Реформа им је то ускратила.

Жалили смо за том школом не само ми који смо у њој учили и радили већ и средина јер је никшићка Гимназија била понос овог града и шире. Била је то права школа утемељена на правим педагошким принципима, позната и призната широм бивше Југославије. Њени свршени ученици успјешно су студирали, били су препознатљиви својим способностима и културом у срединама у којима су учили или радили. Многи од њих стекли су високе академске титуле.

– Током периода такозваног усмјереног образовања осјећала се носталгија за гимназијом, али и гордост оних који су је завршили. Могли би смо то назвати, чак, митом гимназије. Реците, молим Вас, на чему је почивао такав мит?

Осамдесет година је дуг период у раду једне школе или било које друге установе. Од самог почетка рада 1913. године никшићка Гимназија била је права школа иако је радила у доста тешким условима. Због ратних услова прекидала је рад. Недостајао је наставнички кадар. Први директор био је Никола Буквић, професор Фрањо Кареш. Они су сачињавали Наставнички збор. Но, и поред тешких услова Гимназија је потврђивала својим радом и успјесима опавданост постојања.

Усмјерено образовање уништило је гимназију као школу. То

– Гимназија је опет ту. Мислите ли да ће се њене класичне вриједности у догледно вријеме ревитализовати?

Не само да могу, већ се њене класичне вриједности брзо враћају. Друштво је схватило шта је значила једна таква школа. Гаранција да ће Гимназија поново бити прави расадник широко образованих људи је њен колектив и ученици који је похађају. Биће то поново елитна школа, али не по социјалном саставу ученика, већ по квалитету рада колектива и знања која ученици стичу у њој. Као што је речено у вријеме усмјереног образовања име Гимназије у Никшићу било је присутно код свих грађана и жељно су очекивали и надали се да ће једна таква школа поново да се врати.

— Да ли бисте упоредили старије и новије генерације? Свијет се брзо мијења, историја није спора. Шта се при томе дешавало са ученицима?

Старије генерације су училе у другим условима што се тиче окружења и свега осталог. Некада је било много мање гимназијалаца па су послје завршетка школовања могли лакше да се упишу на факултет и више школе. За њихов рад мотиви су били

врло јаки, јер су између осталог могли очекивати посао одмах по завршетку студија. За њих је рјеч професора била светиња.

Услови у којима се школују садашње генерације су друкчији. Није добар материјални положај образовања. За сад је лоша перспектива запошљавања бар у неким струкама. Доста младих чека дуго посао па их то извјесно деморалише и дестимулише. Али ипак код наших ученика постоје мотиви за рад, јер су свјесни чињенице да им образовање много значи, а познато је да се млади људи не задовољавају постигнутим већ увијек теже

бољем и прогресивнијем. Сигурно ће у томе успјети без обзира на све тешкоће.

— Шта бисте казали о професорима?

Професори раде у отежаним условима. Суочени су са проблемом материјалног положаја и статусом у друштву. Но, њихова стручност, искуство и воља за рад гарантују да ће ученици из ове школе изаћи добро припремљени за настављање даљег школовања.

— Претпостављам да Вам наредним питањем нећу поправити расположење. Некада је Никшићка гимназија била смјештена у једном правом краљевском дворцу. Сада смо ту гдје смо у несолидној монтажној згради. Какви су изгледи да се ускоро преселимо, ако не у краљевски дворца онда у неки солиднији објекат?

Истина је да Гимназија сада ради у безусловним просторијама. Међутим радови на новој згради су у току и ученици ће добити не краљевски дворца, али ће то бити један врло модеран објекат архитектонски добро ријешен и у њему ће постојати сви услови за савремено образовање ученика. Надам се да ће садашњи ученици нашег другог разреда завршити матуру у новом објекту Гимназије.

— Имамо још неких озбиљнијих проблема. Ученици немају уџбенике?

Велики је проблем што ученици немају уџбенике. То веома отежава и њихов рад и рад професора. Но, један број уџбеника је обезбијеђен па је тај проблем колико толико ублажен.

— Славна прошлост, тешка садашњост. Како замислите будућност?

Оптимиста сам, вјерујем да ће будућност бити много боља.

IMAGO ANIMI SERMO EST
(ГОВОР ЈЕ СЛИКА ДУШЕ) ЦИЦЕРОН

ОСАМДЕСЕТ ГОДИНА ОД ОТВАРАЊА ГИМНАЗИЈЕ У НИКШИЋУ

Ослобођење Никшића од Турака, септембра 1877. године, означило је крај турског феудализма и црногорске племенске организације. Оно није само чин националног ослобођења већ је и револуција која је отворила перспективе развоја грађанског друштва у Никшићу и Црној Гори.

Економски развој Никшића пратила је интензивна дјелатност на пољу културе и просвјете. Основна школа је отворена 1878.г. Друштво никшићке читаонице 1881, Позоришно друштво 1884. а Никшићко пјевачко друштво „Захумље“ 1898. године.

Издавачка дјелатност почиње последње деценије прошлог а интензивно се наставља почетком овог вијека. Излази неколико листова, јављају се оригинални књижевни списи и преводи. Тако су ударени темељи позоришном животу и драмској умјетности.

ТАКО ЈЕ ПОЧЕЛО

Осамдесетих година прошлог вијека грађани Никшића су про-

жељкивали средњу школу. Министар просвјете и црквених послова Јован Павловић предложио је да се у Никшићу 1886. године отвори фиманзија. Иако је Општина обезбједила средства за њен рад, пројекат је пропао, вјероватно због оскудице у наставном кадру. Питање отварања гимназије у Подгорици или Никшићу било је пред Народном скупштином 1906. год. Избор је пао на Подгорицу, гдје је основана гимназија 1907. год.

Августа 1913. грађани Никшића обраћају се Министарству просвјете и црквених послова с молбом да се у овој вароши отвори гимназија или учитељска школа. Молбу су мотивисали жељом за културно-просвјетном наобразбом, али су истicali и други, врло значајан разлог, да се троше значајна материјална средства за школовање дјеце на страни. На приједлог Министарског савјета и министра просвјете, краљ Никола је 21. новембра 1913. год. донио Указ о оснивању „велике осморазредне гимназије и учитељске школе у Пећи и

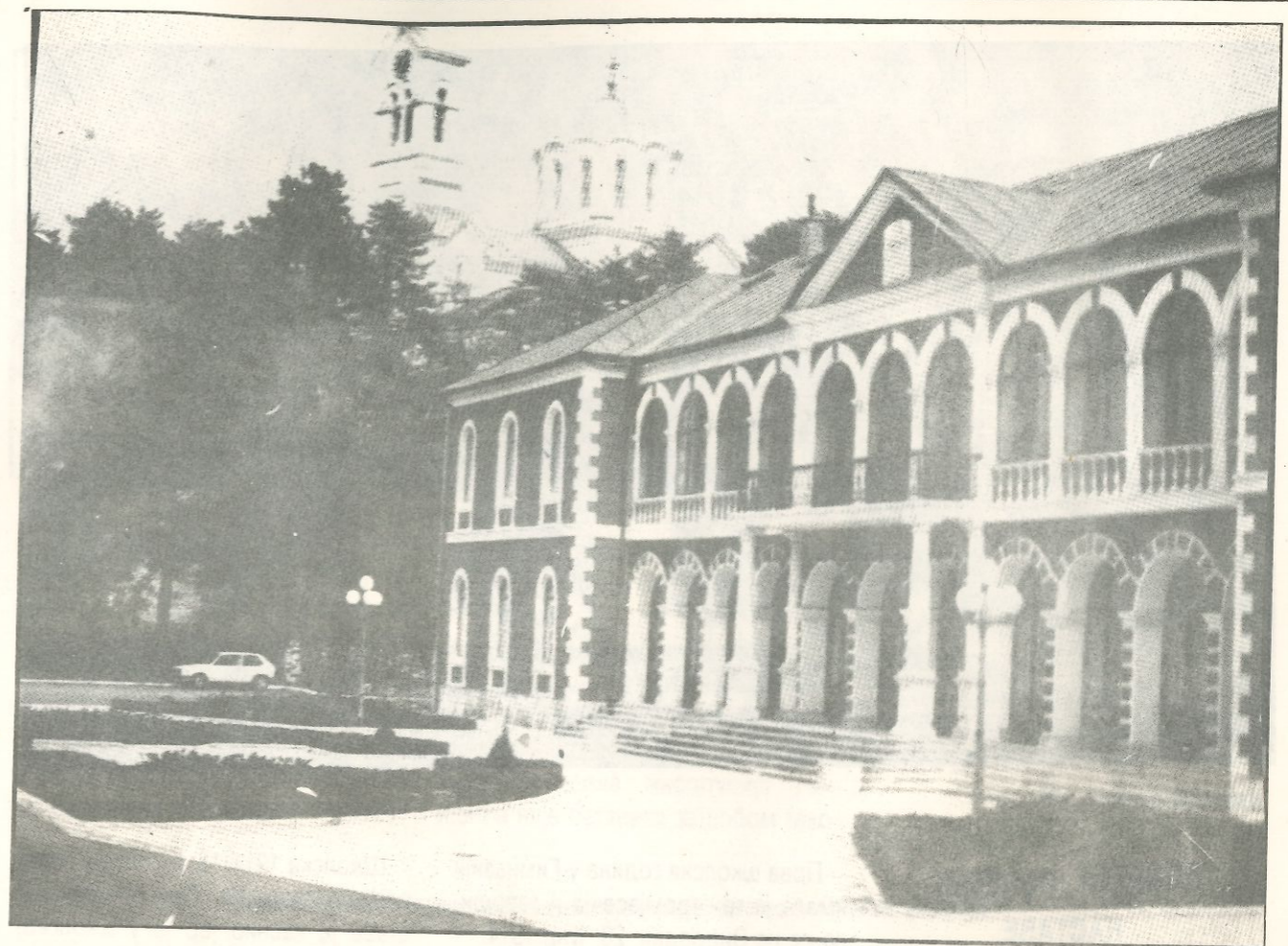
нижих четвороразредних гимназија у Никшићу, Пљевљима и Беранма“. У Пљевљима је почетком прве деценије XX вијека отворена српска Гимназија, па је Указом краља Николе она обновила рад.

Отварање Гимназије 4 децембра 1913. године био је изузетан догађај у области културно-просвјетног живота Никшића и Црне Горе.

У Никшићу је одлука о отварању гимназије прихваћена са одушевљењем. Општинска управа се обавезала да обезбједи зграду, огријев, освјетљење и библиотеку. За школску зграду је одређена кућа Вука Кривокапића, власника прве пиваре у Никшићу. Министарство просвјете је за првог директора Никшићке гимназије поставило **Михаила Буквића**, афирмисаног просвјетног радника и **Фрања Кареша**, свршеног филозофа за хонорарног наставника.

СВЕЧАНОСТ ЗА ПАМЋЕЊЕ

Дан отварања Гимназије у Никшићу био је врло свечан. Такву

свечаност Никшић није доживио од дана свештења Саборне Цркве прије тринаест година. Доста народа се окупило око школске зграде. Ученици и грађани су били свечано обучени. У маси су се истицали свештеници у својим свечаним одеждама. Занатска никшићка друштва са својом заставом дошла су да увеличају изузетни културни догађај у Никшићу. На свечаности је са својом заставом и пјевачко друштво „Захумље“, које већ петнаест година даје печат културно-забавном животу града и краја.

У тренутку отварања, зграда Гимназије „декорисана природним зеленилом“ била је дупке пуна. То је

био само мали дио масе која се налазила око зграде. Хор „Захумље“ је отпјевао државну химну.

Свечаним тоном, који и приличи оваквој атмосфери, директор Михаило Буквић, је у име министра просвјете Мирка Мијушковића, отворио Гимназију. Професори, ученици и грађани су са свечаног отварања Гимназије упутили телеграме захвалности црногорском суверену и Министарству просвјете, обавивши „да ће професорски збор употребити све силе да од младих људи створи раднике... који ће показати да Црногорац, јунак на бојном пољу, постане јунаком на

пољу просвете“. Током дана стигли су одговори на свечане телеграме у којима се изражава жеља да млади

Црногорци „постану честити и способни радници на културном унапређењу отаџбине“ и да нова Гимназија у бијелом Оногшту буде расадник чојства и јунаштва“.

Пјевачко друштво „Захумље“ је приредило свечани програм пропраћајући, можда један од најзначајнијих догађаја у историји Никшића. Цетињски лист „Вјесник“ /11. дец./ донио је опширан извјештај са ове свечаности.

ANIMA CANDIDA

(ЧИСТА ДУША)

ПОЧЕТАК ПОЧЕТАК НАСТАВЕ

Редовна настава у два одјељења I разреда са 100 ученика почела је сјутрадан по свечаном отварању, 5. децембра 1913/1914. год. Више грађана Никшића било је заинтересовано за отварање другог разреда током исте школске године. Министарство је одобрило отварање одјељења II разреда са 21 учеником, јануара 1914. год. Повећани број ученика и одјељења условило је повећање броја професора за још двојицу.

Прва школска година у Гимназији имала је три тромјесечја и завршила се на Видовдан, 28. јуна 1914.

Школске 1914/15. било је 284 ученика у три разреда. Током школске године је у регруте отишло 39 ученика. Разред је завршило 183 ученика. Због неуспјеха у овој школи, многи ученици ће отићи у Србију, Босну и Далмацију да заврше разред. И овим ученицима Гимназија је отворила врата било да похађају или полажу сљедећи разред.

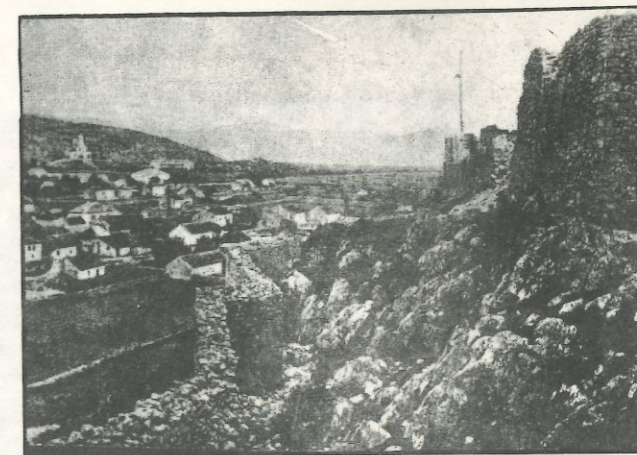
Ове школске године у Гимназији је радило пет нових професора.

Школска 1914/15. је текла у знаку великих тешкоћа. Сам почетак наставе је каснио јер је у школској згради био смјештен велики број рањеника и болесника. Министарство је дало Обзнану да ће школа почети са радом чим рањеници и болесници буду смјештени на друго мјесто.

Школске 1915/16. уписало се 315 ученика. Аустро-Угарском окупацијом Црне Горе 1916. год. Гимназија је престала да ради.

Иако је општинска управа улагала напоре да материјално обезбједи

HOMO SACRA RES HOMINI
(ЧОВЈЕК ЈЕ ЗА ЧОВЈЕКА СВЕТА СТВАР)

што нормалнији рад Гимназије, она је кубурила са материјалним тешкоћама. По завршетку рата и стварања Краљевине СХС, Гимназија је наставила са радом 1919. г. у Дворцу Краља Николе.

Никшићка Гимназија је покривала простор од Затарја до Требишњице. па су њеним отварањем створени

услови за брже уклапање читавог овог простора у токове европског грађанског друштва. С осталим институцијама културе она је прометејски размицала уске видике племенског друштва и ширила хоризонте европског духа. Ни једна културно-образовна институција Никшића није оставила за собом тако

свијетом траг као Гимназија.

Сјећање на њене почетке прије 80 година буди наду да ће овај народ који је кадар да ствара такве вриједности каква је Никшићка Гимназија, моћи да нађе излаз из данашњег безизлаза.

Мр Славко Бојанић

РАД ГИМНАЗИЈЕ ПОСЛИЈЕ ПРВОГ СВЈЕТСКОГ РАТА

Школске 1919/20. отвара се виша реална гимназија са свих осам разреда. Осим програмских садржаја у Гимназији све су богатије и ваннаставне активности – оснивају се ђачка удружења и литерарна дружина „Будућност“, а професори и ученици активно учествују и у политичком животу тог времена.

Други свјетски рат донио је дужи прекид у раду ове средње школе. Погинуло је 384 професора и ученика. Настава поново почиње 19. фебруара 1945.г. Први послератни директор школе је Лука Никчевић. Гимназија добија име професора и уредника листа „Слободна мисао“

Стојана Церовића. Са правом се може рећи да је ова школа давала печат cjелокупном школству никшићког краја. За истакнути рад никшићка Гимназија добила је многа висока друштвена признања. Једна је од првих црногорских школских колектива који је добио републичку награду ОКТОИХ /1970.г./ Гимназија је први колектив одликован наградом ослобођења града 1963/64. године.

Гимназија се 1957. године из Дворца сели у нову модерну зграду гдје ће се настава одвијати све до интеграције градских средњих школа 1979. године. Око 4,5 хиљада средњошколаца Средњег усмјереног образовања и преко 200 њихових професора нашло се на једном мјесту.

Прије двије године Никшић поново добија Гимназију. Њен директор је Ново Станишић. То је најдужа пауза у њеном постојању. Довољно дуга да се почиње из почетка. Први гимназијалци нове Гимназије, баш као и они прије осамдесет година, жељели би, а то су и гласно рекли, више учбеника. Нову зграду добиће, ако све буде по плану, кроз двије године.

● Проф. Миомир Ковачевић

HOMOS REDDATUR DIGNIS
(ЧАСТ НЕКА СЕ ИСКАЗУЈЕ ДОСТОЈНИМА)

ПРИЛОЗИ ЗА ЈЕДНУ НЕНАПИСАНУ ЕНЦИКЛОПЕДИЈУ

Никшићка гимназија може се похвалити да је у њој матурирао велики број веома истакнутих научника, књижевника и умјетника. Да бисмо колико толико вјерно презентовали њихове доприносе требало би сачинити бар један веома опсежан зборник, у чему смо, из неколико разлога спријечени. Свјесни смо колико смо остали дужни јубилеју и својим читаоцима, определијели смо се да у овој скромној и сасвим симболичној форми поменемо само неке од њих, да их, тако рећи, насумично „извучемо“ из тог мноштва, грубо се огрешујући о све остале у њему

ПЕТАР ЛУБАРДА, један од највећих сликара Јужних Словена

МИЛО МАРЈАНОВИЋ, математичар, професор Универзитета, члан САНУ.

СТОЈАН ЦЕРОВИЋ, професор и дугогодишњи уредник „Слободне мисли“ по

њему је гимназија добила име, био је њен дугогодишњи професор.

ОБРЕН БЛАГОЈЕВИЋ, редовни члан САНУ дописни члан Црногорске академије и умјетности, доктор правних и економских наука
ЉУБОМИР ТАДИЋ, филозоф, академик.

ТИБОР СЕКЕЉ, новинар и филмски драматург
ДУШАН КОСОВИЋ, члан Америчке академије наука, психијатар и психоаналитичар.

МИРКО КОВАЧ, књижевник.

ЖАРКО КОМАНИН, драматург Народног позоришта у Београду

МОМИР ВОЈВОДИЋ, пјесник, преводилац и критичар

МИЛАН КОМНЕНИЋ, поета, критичар и преводилац
ВОЈО СТАНИЋ, академски сликар

ЛУКА СТАНКОВИЋ, академски сликар

БРАНКО РАДОЈИЧИЋ, професор Универзитета

РАЈКО ВРАЧАР, профе-

сор универзитета
ПАВЛЕ МИЛИЧИЋ, професор Универзитета
МИРКО БАЊЕВИЋ, књижевник
ДРАГО ВУКОТИЋ, лекар, Предсједник Црногорске академије наука и умјетности.

ВЛАДО МИЈУШКОВИЋ, професор и књижевник
ЛУКА НИКЧЕВИЋ, професор и дугогодишњи директор Гимназије

ВУКОМАН ЦАКОВИЋ, професор

НИКО ПАВИЋ, професор

ЈОВАН СТРИКОВИЋ, професор Универзитета и књижевник

НИКОЛА СЕКУЛОВИЋ, лекар, професор Универзитета

МОМЧИЛО УШЋУМЛИЋ, професор Универзитета

ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ, драмски умјетник

БОЖИДАР БАНИЋЕВИЋ, професор Универзитета.

HOMOS REDDATUR DIGNIS
(ЧАСТ НЕКА СЕ ИСКАЗУЈЕ ДОСТОЈНИМА)

УЛИЦА МОЈИХ СЈЕЋАЊА

Улица В. протеже се од једног до другог крака велике магистрале. непрекидно се пењући под, и за аутомобиле. тешким и великим нагибом, насталим усљед многих неосјетних потреса који су је разједили. нагнули и. заједно с кишом и медитеранском олујом, охрапали. тако да ће те тешко познати да ли је улица поплочана, асфалтирана или нешто треће. Улица је заклоњена и издвојена од осталих дјелова града и. мада се то неће свима тако учинити, помало представља свијет за себе, иако повезан тајновитим и чудним (или се то бар нама, дјеци, тако чинило) сплетом улица и улицица које су случајно настале и случајно, углавном, заборављене. Ипак је тај издвојени универзум пружао поглед на оно што би некога мудријег и одраслијег подсјетило на суматраистичку повезаност свих ствари.

Та се улица, бар за мене тада, дијелила на два дијела од којих је сваки био наставак оног другог. То су били доњи, зелени, и горњи, сиви дио улице. Доњи дио био је више окренут ка мору, представљао је пут ка миру таласа, ка гомилама људи, осјећаја и мириса или пут који је водио у дуга пјешачења ка каменим, вјековима старим зидинама, ка поносним млетачким лавовима Св. Марка или сплету других улица и улицица, како модерних, тако и старинских, типичних за медитерански тип града. Свака од тих улица представљала је низ нових и важних сјећања, али за неког другог, тако да је она једна улица задржала неку важност за мене. Али, у овом граду није све онако као што изгледа, па ни улице нијесу увијек исте, шта више, оне у одређеном добу године губе своју функцију, престају да служе људима и служе двјема стварима које доминирају и владају овим градом – небу и мору. Зими, ова улица, која никад није упознала снијег, подсјећа више на полудјелу водену стихију која жури да се сусретне са великим и узбурканим морем које полако, али сигурно, нагриза обале и, милиметар по милиметар, осваја копно. Тада можете видјети грандиозан призор моћи природе: морску пијавицу која

чупа стогодишње маслине, односи киоске са шкољкама, ограде и уопште све што јој се нађе на путу, море се разбија о стијење, па чак и куће, показујући своју снагу уз звуке тумбања подводног стијења као уз пријетећу маршевску музику. Тада се чују посљедњи крици настрадалих галебова и, доцније, јадиковке других. Тада облаци сруче кишу на море и копно, као да небо подједнако мрзи обоје, тада се муње показују у својој застрашујућој виткости и чистоти, а вода надлази са свих страна: са мора, са неба, извире из земље и јуриша из шумских извора са околних брда. У такво ужасно и предивно доба године, најчудније изгледа дрвеће, препуштено олуји као човјек животу, њишући гранама које застрашујуће подсјећају на прсте дављеника. Када се природа истутњи и покаже ко је господар, свуда се рашири мирис озона, који је и сам довољна надокнада за причињену штету.

Љети овом улицом одлијеже жагор људи који пролазе неким другим улицама, углавном заобилазећи ову, скровиту и сигурну. Тада гране старе мурве додирују главе пролазника, а мало навише, уз улицу, расту мандарине које дјеца, понекад, олијена врућином и тешком смоластим мирисима, у групама краду, и углавном, бацају. Са десне стране овог зеленог појаса улице, омеђеног живим оградама олеандера, улица се рачва и један крак постаје готово пут за себе, увијек прашњав, али зато прилично напуштен. Тај пут би неко назвао слијепом улицом. Можда је то и тако, али не за све. За дјецу, то је пут ка мосту, ка хладу жалосних врба, ка игралиштима и, увијек, ка мору, јер је њему све овдје окренуто и од њега зависно.

Горњи, сиви дио улице потпуно је другачији и представља нагао прелаз из једног у други свијет, границу у дјечијим мислима. Он је са читаве једне стране омеђен високим, горостасним зидом, а са друге вам промакне тек покоја рушевина и неколико споредних путева. Један од њих водио је, опет, ка центру града који је, и поред све усамљености и издвојености улице мојих сјећања, био на дохват руке. То је био пут ка небодерима, фудбалском игралишту или скровитим вилама дуж обале, и наравно, опет ка мору. Сиви дио улице протезао се једнолично, уз многобројне споредне пролазе ка магистралама и преко ње, опет ка једном потпуно другачијем амбијенту, овога пута шумском.

Моја је улица била (односно, она то још увијек јесте, али не више за мене, па као и сви људи, из сујете, употребљавам прошло вријеме), нека врста пролаза који је водио ка многобројним и разноврсним осјећањима, свјетовима и окружењима, а који је опет био специфичан, важан за себе, непоновљив и аутентичан свијет, исткан од сјећања и симбола. Свијет, који без сјећања не значи ништа и који само због њих постоји и живи својим комплексним и усамљеничким животом.

● Срећко Црногорац, IV8

Када се каже ријеч „младост“, човјек помисли на неку срећу, безбрижност и љепоту којој нема равне. И то је заиста тако. Но истине су увијек релативне, па тако и ова. Шта се дешава кад се покуша зауставити младост, сада стара правила сметају новим снагама? Да ли је и тада све у реду, или се побуњено јагње мора одстранити? Јер, забога, па у школи се мора знати ред. Зато и јесу ту наши ауторитети – да нам покажу прави пут и да нам одговоре на сва питања. А што се тиче твоје главе, не брини за њу.

Побрини се само да ти што боље послужи за меморисање па ће ти и живот бити бољи. У сваком случају сагнути кичму је најлакше.

Младости, пред тобом је избор! Што се тиче мене, лепршава парада се покренула и ја сам у њој, и мојих шеснаест година.

Можеш ли ми наћи скровиште, можеш ли ми наћи светилиште? Мени, гладноме и проклетоме. Кажем; Хоћу живот и хоћу га сада. Овог тренутка! Овог момента. Да се нађем слободан и над чулима. Или, као што би једна Морисонова мисао рекла: „Да успијем чути звук лептира“. Спаси ме Исусе, Спаси ме. Мождана кора подрхтава као жаба крастача. Али ми неће стати, не! Срушићемо наше окове и рећи ауторитетима шта смо видјели „Стари и ружни“ ће нас исмијати, као што исмијаше и Њега! Али шта им вриједи? На нашој страни је младост, нама је „прољеће чак и у децембру“.

Прољеће стоји иза барикада, с подигнутом руком

*„Засурливши“ своју децу, мислиш да не памте,
мислиш да не памте?*

Драга, крокодили ће појести све; и не знаш – прије лудила рећи ћу ти ово: „Пусти нека вода

МЛАДОСТ ЈЕ УВИЈЕК ВЈЕРОВАЛА ДА ЈЕ
ЛАКО ОКРЕНУТИ СВИЈЕТ

чоси у заборав све, све, све“. И прије краја зато употреби Јожанску снагу и пронађи ме драга, пронађи.

Ослободи ме разлога због којих ти радије плачеш, ја радије летим. Пређи и ти ту границу, хајде, и бићемо заједно.

Пријатељу, бивши пријатељу, шта бих теби могао рећи прије но што „полетим у рај“. Карте имам, и ти то знаш, само што си ти исувише слаб да би их примио (попио). Да, ту је крај, крај свих наших великих планова, свих наших надања, крај наше музике. Ти остајеш ту на земљи глуп и учаурен а ја ћу и даље покушавати да додирнем недодирљиво, и промијеним свијет...

Младост, да ли она може покренути свијет? Може, али онај имагинарни. Као сљепо она чини да помислиш како од таквог свијета може постати стваран и тако слијеп трчиш, јуриш да дограбиш срећу, спотичући се на безбројне замке живота. Крвариш као животиња а људи из овог свијета се само смију. Одбацују те као неупотребљиву ствар.

„Докажу ти да си нико и ништа“. А теби циновска крила сметају да крочиш, и летиш, и бориш се и гориш као жеравица до посљедсег даха. Но, то је живот. Ја знам то као и стихове:

*„Бригу и бол откачим кроз и сједнем у први воз
да сјетим се да сам луд“.*

Младости, без обзира нас све, заувјек ћеш остати мени као знак да су божанства ходала по земљи.

● Боро Перовић III/9

КРОЈЦЕРОВА СОНАТА

Пишем Вам драга Берта,
после толико тмурних јесени,
толико снежних зима, и лета, без лета
пишем Вам, и опростите
због ових сетних речи Берта,
јер то је живот.

Пишем Вам јер
сетила ме на вас, драга моја,
нећете ми веровати.
Кројцерова соната.
Ваш Бетовен Берта
сетила не у времену немом,
једином целату, безвредних глава
и моја оловка давно је већ стала
у времену које ранило јој срце.

Рат је овде, моја, време смрти,
и све мање певам
јер не умем без музике,
а нота фали у звуку олова,
времену суза, нарицања, бола,
и све ми теже да користим реч
што мисао пречисту квари ми већ
одметнута и страна!
и страх ме ових киша
које умиру на мом прозору,
буђења без надања,
грехова без кајања
и страх ме људи, драга,
као никога,
живота без љубави,
дана без њега,
страх ме, мила,
У мени су давно убили
оно што си највише волела:
убили су девојчицу невину,
али нису успели да јој скину, отргну
крст и веру Берта!
и ја се бојим, ал' сам свесна
да постојим и опстајем у лудилу,
на ветрометини живота,
јер Светим писмом браним се страхота.

Мила моја, ово је време
људе у стене претворило,
и све је безвредно, луде речи,
и све бесциљно, болно јечи – хаос.
Само Бетовен Берта ноте ниже и само
Кројцерова има сиже који вреди
среће света јер сетила ме
највреднијег-пријатеља, драга Берета.

● Мара РАдовић III/5

ШТА САЊАМ А ШТА МИ СЕ ДЕШАВА

Сни су једно а стварност је друго
Дан од ноћи лако је спознати,
ал живота открит загонетку,
нит је лако, нит се открит може.
Из маштања вратити се стварности
открит тајну вјечнога живота
смртницима то је недоступно,
Сан и јава ствари су супротне
лаж је једно, а истина друго.

Пробудим се, па се стално питам
је л' сан лажа ил је лажа стварност.
Вријеме је ово данас чудно
нит' се можеш снаћи нити расудити
гдје је правда, а гдје је неправда.
Многе силе на земљи постоје
праву тражиш, не можеш је наћи
осврнеш се – добро поразмислиш
и увидиш да си залутао
Кренеш десно а треба лијево
путе праве не можеш пронаћи
лабиринт је сва земља постала.
Клопке спрема на сваком кораку
изненада, на подмукли начин.
Пробудиш се из дугог маштања
и вратиш се стварноме свијету
и тек тада можеш увидјети
да је живот варка ништа друго.
Корацима дугим идеш смјело
мислиш ти си другог није нема,
па кад стигнеш тек можеш видјети
колико си само задоцнио.

Снови једно – стварност сасвим друго
па се снаћи и крени куд треба.
Тад увидиш да си погријешо
а касно је да грешке исправљаш.
Створ самртни расудит не може
више силе са мном управљају
ако кренеш против и у инат
вратићеш се назад надалеко.
Тек кад сазнаш шта си учинио
кајаћеш се ал' ће бити касно.
Тежи зато свјетлости разума
освјести се и добро размисли
тек ћеш онда свој на своме бити.
Не дај машти да те она води
не упознај све ствари прљаве
што су нашег живота наличје
тад се мојих присјетим ријечи
„Није човјек створен за владара
но за слугу спремног да се каје
ако жели живот упознати
и тежити путу избављења“.

Блажо Даниловић IV6

MUTUM EST PICTURA POEMA
(СЛИКА ЈЕ НЕМА ПЕСМА)

КОНТРАСТ

ЗА

У очи те гледам Сунце,
а на небу плаче звијезда,
и кап сузе кану у оку моме.

Плачем са њом и пљујем на тугу,
а очи као локва мутне на њу,
Ноћ дуга, к'о сан кратка,
спава док милује те.

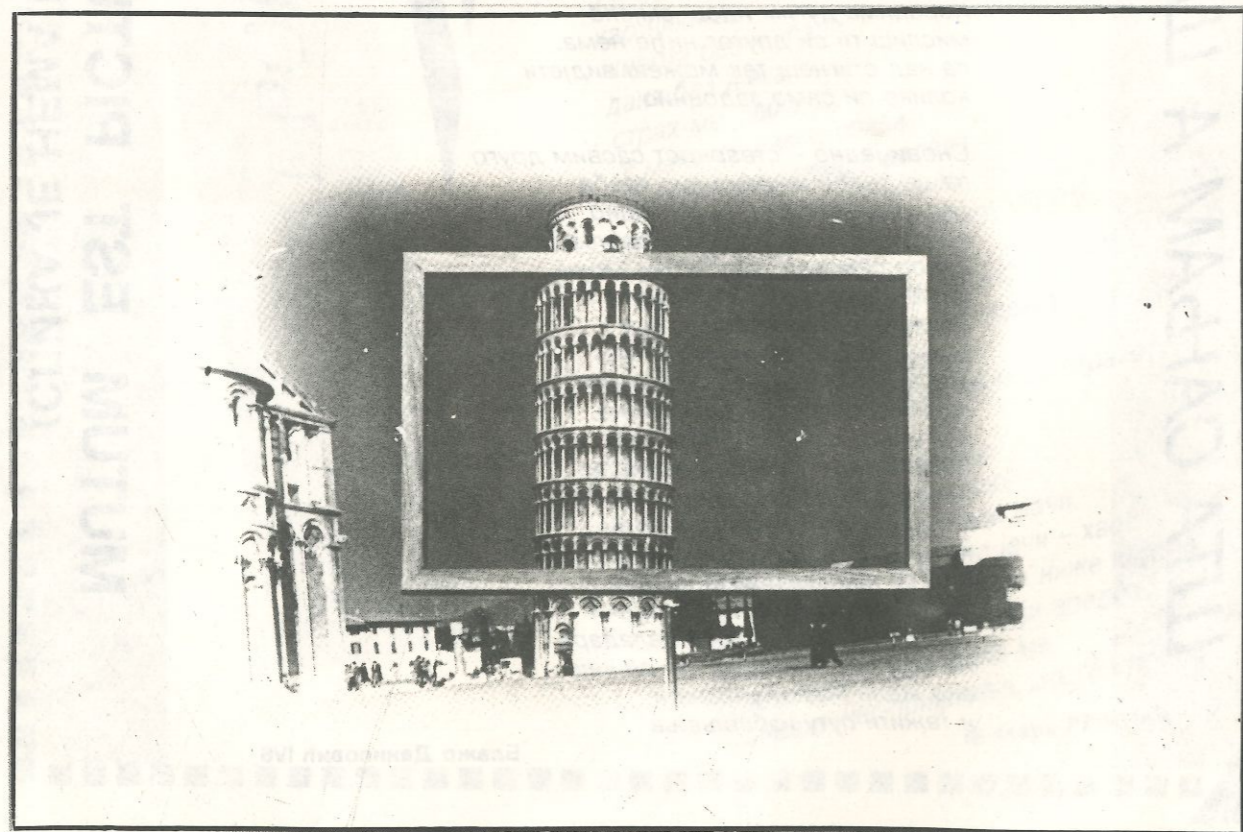
Сјенке вриште на мене у трен,
Згажени црв цвили у ноћи.

ТЕБЕ

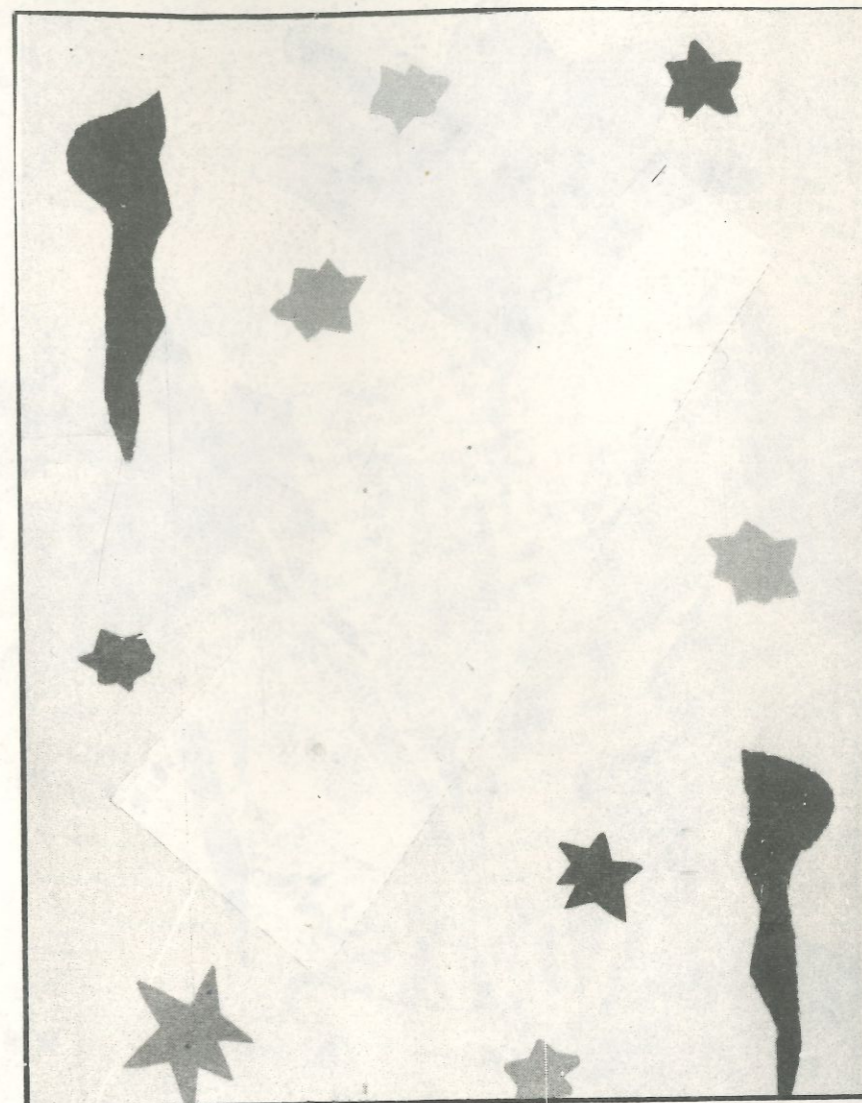
Док мутан шетам кроз маглу
видим те на трен, а стално си ту,
у мом бунилу.

Супротно од тебе идем у ноћ
у таму.
То више није то.

● Милосав Калуђеровић, 1/5

ГИМНАЗИЈАЛАЦ 16

ТРАГ

Посвећено
Слободану
вићу

проф.
Бошко-

Оставите траг,
поспите пепелом костију својих
стазу до циља

Будите свјетлост у тамним ходницима
овога живота

Не будите праг о који ће се спотицати
постаните ријека која ће кроз вјекове протицати

● Наташа Вучуровић, III/9

ГИМНАЗИЈАЛАЦ 17

**ЈЕДАН
ДОМАЋИ
ЗАДАТАК**

ЉУБАВ ЈЕ ТАКО САМА И ТАКО ПУНА СВЕТА (ДАВИЧО)

Љубав је жубор живота, смисао живљења, очајање заљубљених, буктиња која говори у срцу и души, цвијет који треба среће, рати са ивице кањона, њене очи, мотив среће, талас опијен плаветилом, одлутале мисли, крај зла, узбуђење, опијеност, природа, рука у руци, прођећни дах, вјетар промјене, јесења идила, шапат њених ријечи уз капи кише, поглед пријатеља, будне ноћи, молитва, почетак, музика ра-

дости, лоше вибрације у мојој глави, тајна постојања, бјекство од стварности, бјекство од смрти, жал за младошћу, скривене тајне, одлазак у непознато, свјетлост живота, голубови на грани, прозор у будућност, сан о срећи, сан на јави, шума занесених бића, одисеја душе, сан од времена, ријека без извора, поглед пријатеља, живот без љубави – сумрак идеја, она је тако сама, а у срцима је свих нас.

● Миљан Јоковић III

СТАНА

Косик ђетос ја наку ливаду
На пропланку родног краја мога
Донесе ми Стана лимунаду
Па сам од ње тешко занемога.

Ето Стане иде с' Бадња с' водом
Кад је виђо клецну ми кољено.

Стана дивна ка ужегла сланина
Кад се сјетим увјек псујем Бога
Одлучим зато да утекнем неђе
Љ Јербо нијесам издржати мога.

Иде Стана за њом муве лете
Сунце бије јако, баш са стране
Кад је виђок заплака' ка дијете
Шћедок само утећи од Стане.

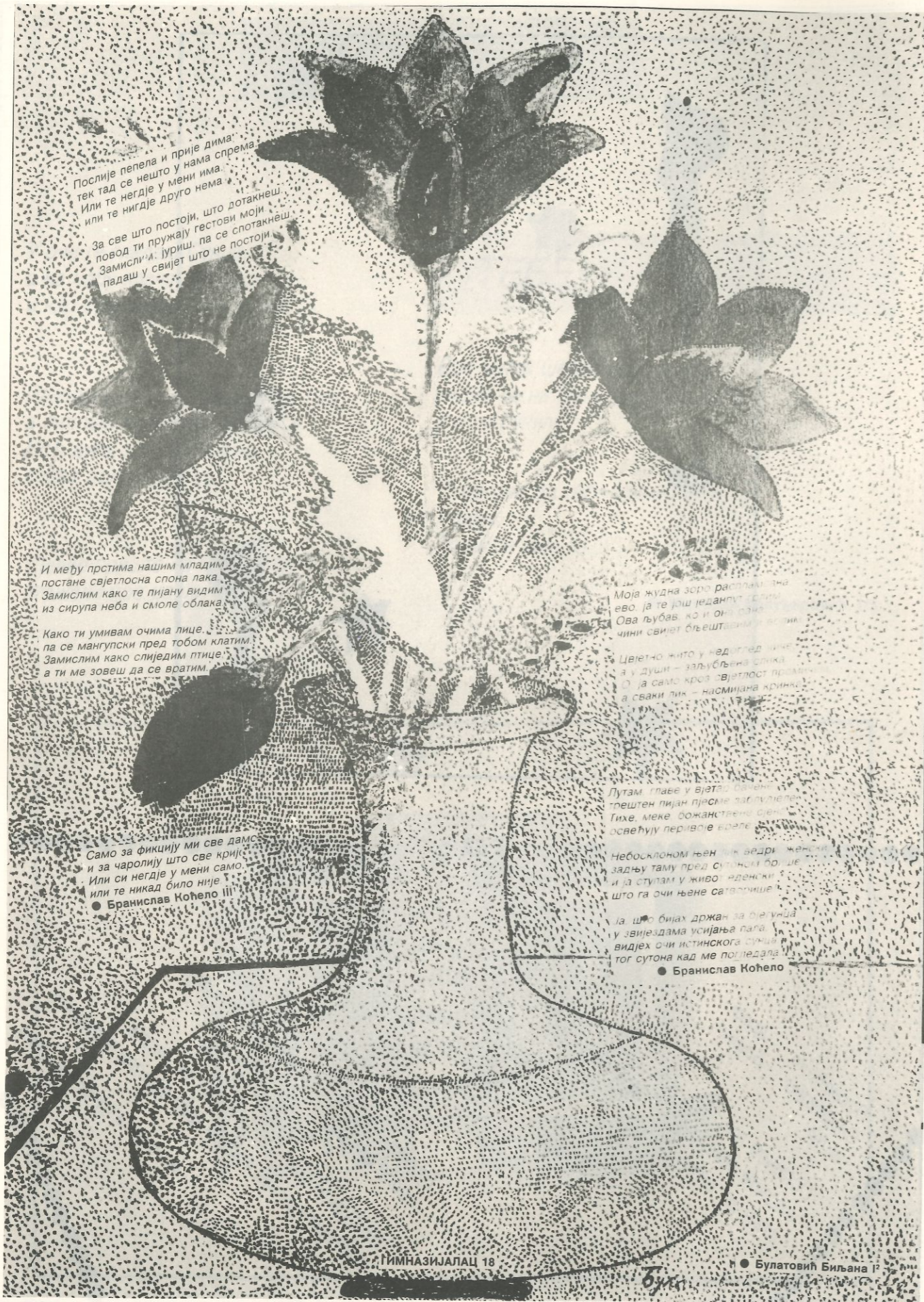
Јутро, прије но што сунце сину
Спремање је било прави цумбус
Сићок пјешке до у Лековину
И уватик први аутобус.

Но ај ђаволе, не виђок на вијеме
Исто ми се десило и лани
Натоварик себи гадно бреме
Па не могу ја утећи Стани.

А Стана је добра ђевојка
Нема њој ни једне мане
Но сам нешто ја ту побрка
Али ипак утекок од Стане.

Једно јутро ја устадск рано
Да површим нако сијено

● Александар Лековић /III/

Послије пепела и прије дима
тек тад се нешто у нама спрема
Или те негде у мени има,
или те нигде друго нема.

За све што постоји, што дотакнеш
повод ти пружају гестови моји
Замисли, јуриш, па се спотакнеш,
падаш у свијет што не постоји.

И међу прстима нашим младим
постане свјетлосна спона лака
Замислим како те пијану видим
из сирупа неба и смоле облака.

Како ти умивам очима лице,
па се мангупски пред тобом клатим,
Замислим како слиједим птице,
а ти ме зовеш да се вратим.

Само за фикцију ми све дам
и за чаролију што све крије
Или си негде у мени само
или те никад било није.

● Бранислав Коћело III

Моја жудна зоро распламача
ево ја те јаш једанпут сржи
Ова љубав, ко и она каже,
чини свијет бјештама и вриши.

Цвијетно ниго у недрима срца
за у души – заљубљена срца
О ја само кроз свјетлост прам
а сваки лик – насмијана кринка.

Лутам глате у вјетар, бачени
прештен пијан преме заблуделе
Тихе, меке, божанствене оне,
освећују перивне вреће.

Небоклоном њен лик ведр, жени
задњу таму пред сунцем боје,
и ја ступам у живо, денски,
што га очи њене савлађише.

Ја што бинах држан за сјећуња
у звијездама усјања папа,
видјех очи истинскога сунца,
тог сутона кад ме погледаша.

● Бранислав Коћело

МОЖДА САМ И ЈА ЗАЛАЗАК СУНЦА

Кас кишна кап нестајем у локви
времена
Одлазим на погреб преминулом дану,
Не чујем плач за покојником свелим,
Јер још гледам свијет на испруженом
длану
Ил' можда сам и ја залазак Сунца,
Јутро у дану кратком као трен,
и кад ме не буде, кад заћем за брда,
нека ме сахрани само осмијех њен!
● Марко Вујовић III/3

ТУГА

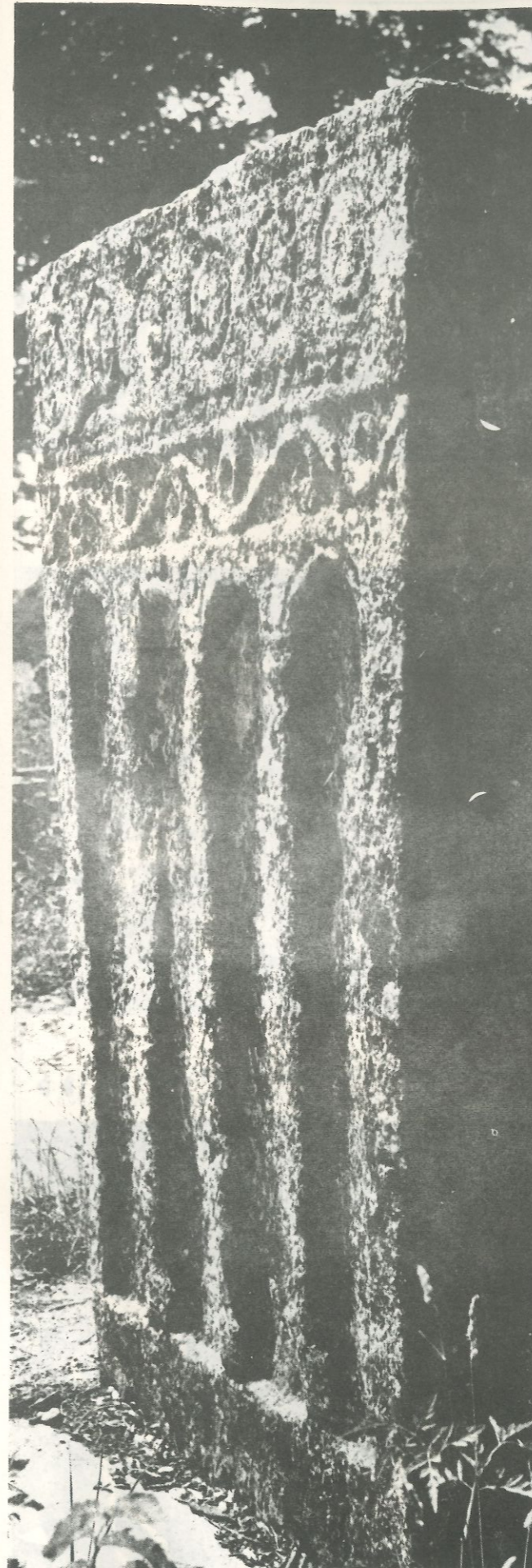
Понекад, тихо зајева у мени тишина,
и благо затрепере танке жице туге,
понекад, дуго гледам како трепери мјесечина
и просипа по небу златножуте пруге
Некад, сједим сам на нашој клупи
а мисли некуд далеко ме носе,
и често не могу храброст да скулим
за све оно што сад дани ми доносе.
И опет, чини ми се сам сам на свијету,
и да нема никог да ми руку пружи,
тада, схватим да личим дјетету,
које не жели да га ико ружи.

Понекад слушам тужно добовање капи,
и чини ми се да киша жели нешто да ми каже,
жао ми је, али ја ипак нећу да је слушам,
јер можда и она хоће да ме слаже.

Често питам се што уопште живим?
И зашто ме живот тако грубо мази,
Животе, обећавам, нећу више да те кривим...
Остави ме више, већ једном ме згази.

Понекад зајева у мени тишина,
и благо затрепере танке жице туге,
И сада, подругљиво ме гледа мјесечина,
док тражим утјеху поред неке друге.
● Радоје Мијушковић II/7

ОРБОВИЋ АУБУНКА ЂС

ШЕШИР ПРОФЕСОРА ВУЈИЋА

ИЛИ

Гете професора Василија Аџића

Професори Никшићке гимназије нијесу познати само по свом образовању него и по својој духовитости. Тај шаљиви тон знали су да испоље и једним гестом или реченицом. Остале су безбројне приче о договорима са часова. Неке су саме од себе настајале. Нови ђаци би знали своје професоре већ на самом почетку године из прича старијих генерација. Записали смо само неке од оних које се преносе годинама, али и приче новијег датума.

УУУ

На полагању поправног испита пита професор књижевности једног ђака ко је написао „Фауста“. Ученик се премишља, чешка и врпољи а онда му долази помоћ од стране једног млађег професора књижевности који очима показује ученику на старијег професора математике **Василија Аџића**; јер професор Аџић, као и увијек, на ногама има гџе. Ученик, нимало се не двоумећи, већ са пуно полета и повјерења у професорски ауторитет одваљује:

„Фауста је написао професор Василије Аџић.“

УУУ

Добри ђаци воле озбиљне и строге професоре. Један такав ауторитет је проф. **Војка Бојовић**. Мало је њој могло што промаћи на часу а да она то не региструје. Она добро познаје психологију ученика. Тешко се код ње добија највећа оцјена ако се заиста не научи. Тако је једног ученика „држала“ на оцјени четири плус дуго времена да је он био опсједнут тиме, те се на сваком часу јављао да одговара за пет. Једном приликом она је осјетила да се неко мота по ходнику око врата њеног кабинета. Хтјела је да изненади непознатог. Нагло је отворила врата а тамо управо онај ученик. Затечен, промолио је два прста унутра и рекао:

„Могу ли да одговарам.“

Професор историје **Милан Глушица** држи предавање а једна га ученица прекида: „Професоре, коју сте рекли задњу ријеч?“ Он подвикну: „Шта задња ријеч, ја не диктирам!“ Онда би наставио:

„Нови ред...“

YYY

Ђаци су на часовима професора **Данила Гашовића**, проф. филозофије знали генерацијски да читају директно из књиге. Чинило се да то он не примјећује. Али када је дошло до нестанка струје на неком седмом часу, ученик је једноставно заћутао.

„Настави, ја чујем иако се не видимо“ – рекао је професор. Пошто би још почео као рекао би:

„Сједи, ти очито не радиш на батерије.“

YYY

Пјесник **Нико Вучинић**, како то најчешће бива, није баш добро знао математику. У његовом времену двојка је била непрелазна оцјена. Професор математике га прозива на крају године:

„Хајде, Нико, кажи нешто у стиху што је везано за математику, па ћемо ти дати три.“
„Ер на квадрат Пи – дајте ми три!“

YYY

На часу математике причао је један ученик. Пита га проф **Јован Илић**:

„С ким ти причаш?“

„Ја сам са собом.“ – одговара ученик.

„А гдје нађе да код оволико паметних глава причаш са највећом будалом у одјељену?“

ГИМНАЗИЈАЛАЦ 22

YYY

Професор **Јакша Чановић** је један од најомиљенијих професора међу ђацима. Ријетко би похвалио којег ученика, али је зато знао да их добро наружи, а опет се нико никад није на њега наљутио, већ би и тај ученик, који је био мета погрде, лично прича догађај са часа.

Омиљена дјела проф Чановића, генерацијски се зна Сеобе Коштана Нечиста крв. Наглашено се говорило о љепсти жене, а поента би била:

Пијела жена доноси несрећу својој кући. Направио би паузу да ми размислимо о таквој поенти а онда би само констатовао:

„Ви се не бојте, ваше су породице све срећне.“

„Не мораш ићи толико у детаље.“ Онда је прозвао другог ученика са отприлике истим знањем и рекао:

„Настави гдје ти је друг стао.“

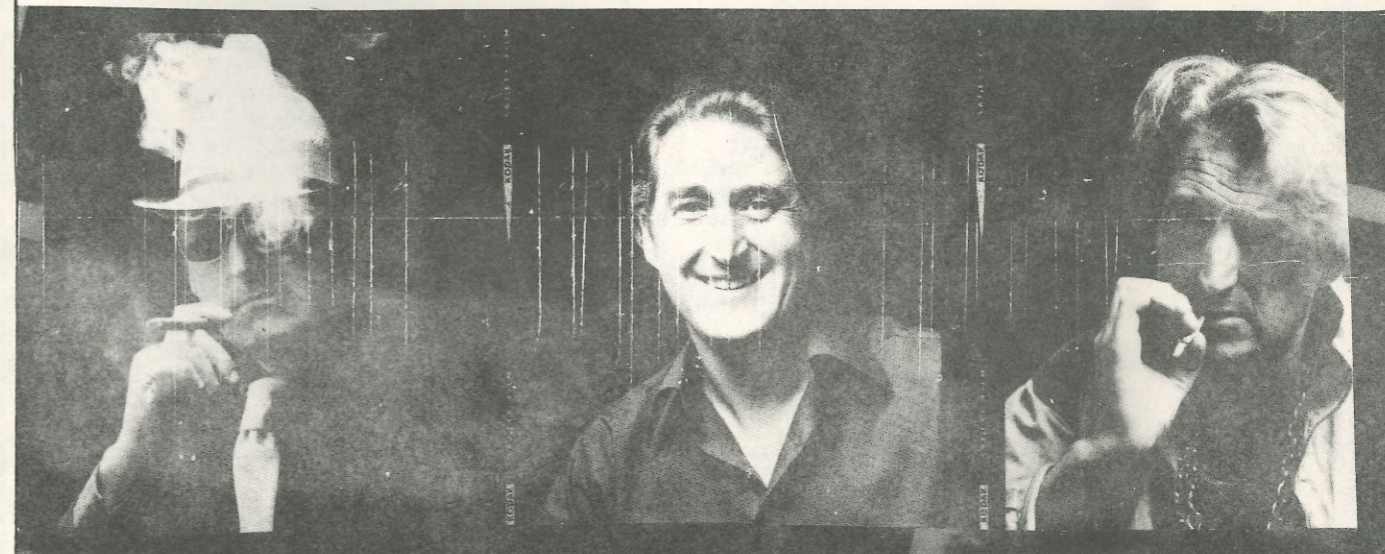
YYY

Мишо Јанковић је професор биологије који је често знао да се замисли на часу. Један је ученик одговарао, а професор га је слабо пратио. Говорио је одсутно: „Добро, добро... добро...“ Па онда одједном:

„Црно ти добро, не ваља то ништа.“

Сад мало шала на рачун ђака:

Имала је ученика и једног ђака „добро“ поткованог знањем који је испред слике Доситеја Обрадовића рекао:

На часу српског језика једна ученица која је била пуно висока успала је да одговара код проф. Чановића. Међутим, одмах је погријешила у одговору. Професор није дао ученицима да наставе причу која има лош почетак, па је и њој казао:

„Сједи, јадна, сједи. Само ти пиј и даље ровитана јаја и расти.“

YYY

Професор физике **Радомир Сушић** је један од професора који не прича пуно, али кад нешто каже то је духовито и лијепо. Извео је ђака да одговара а како је овај ћутао и ћутао, проф. је неугодно ћутање прекинуо ријечима:

„Вала ми ти, Бранко Радичевићу“, и твој „Горски вијенац“ дођосте главе.“

Откад је ђака било је и биће шаптања. Једном таквом зналцу коме је требало шаптање ангажовало се друштво околно на суфлерисање.

Може се чак шаптати и пјесма. То је била додолска пјесма са припјевом „Ој додо, ој додоле.“ Како су му је цијелу рекли, а он понављао и додавао припјев, на крају он и даље очекује да му шапћу. Они су му шапнули да нема више, а он је рекао гласно:

„Нема више – Ој додо, ој додоле.“

Припремила
● Соња Г. Даниловић

ГИМНАЗИЈАЛАЦ 23

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ НАШИХ ГИМНАЗИЈАЛАЦА

Иако је вријеме изузетно тешко за било какве облике стварања у Никшићкој Гимназији постоје ученици који се баве различитим активностима, као што су: спорт, књижевност, ликовна умјетност, музика итд. У апсолутно најтежој ситуацији се налазе ученици који се баве музиком. Прије свега, треба истаћи да је веома тешко доћи до инструмената, тако да је помоћ спонзора неопходна за овакав рад. И поред овако тешке ситуације, у овој школи постоји одређени број ученика који се баве музиком, и који су већ до сада остварили успјехе у том погледу.

Постоји група мзички надарених гимназијалаца који марљиво вјежбају. То су: Милија Мијановић Миљаз /клавијатуре и вокал/, Жељко Андријашевић Жељо /бубњеви/, Драган Лучић Лујо /гитаре/, Мићо Жижич Жиле /гитаре/, Тома Зековић /гитара и пратећи вокал/ и Владо Перовић Цвијо /бас гитара/. Бенд још нема име јер је натао послје распада двије групе

У јесен 1993. добили су просторије КУД-а Захумље, и упоредо с тим настала је и прва пјесма под називом „За ким звона звоне“. Пошто су просторије имали на располагању два пута недјељно свирани су и пјесме бивших сатава. То је био први озбиљни рад са квалитетним инструментима. У фебруару 1994. год. уз помоћ спонзора ушли су у професионални студио и снимили двије пјесме, уз помоћ професионалних музичара Р. Кадовића и Б. Добриловића. Убрзо послје тога је настало разочарење, јер пјесме нијесу испале онако како су их чланови бенда замишљали. То су пјесме „Еколошка држава“ и наведена пјесма „За ким звона звоне“. Након овога бенд добија спонзорство великог броја никшићких фирми и одлучују да купе инструменте који ће им у великој мјери олакшати даљи рад.

● Александар Лековић

То што је у Никшићу временом гасило претензије према рок музици /као и према музици уопште/ имало је за последицу мучан осјећај потпуно изолационих форми и велико затишје у креацији тонова препознатљивих за ову врсту музике. Једна од група чија је одредница управо такав препознатљив рок је ДСТ /Друштво скривених талената/

Састав је почео да ради средином 1991. Од тада су неки чланови промијењени, тако да групу данас сачињавају: Борис Љешковић /вокал/, Ана Зарубица /клавијатуре и пратећи вокал/, Алексан-

дар Лековић /соло гитара/, Јоле Вучуровић /ри-там гитара/ и Никола Симанић /бас/.

У недостатку инструмената ДСТ се углавном ослања на позајмице. Посебне просторије бенд још није добио а пробе се изводе у кући Љешковића. До сада су објавили један демо снимак на коме се налазе двије пјесме „Болесни дјечак“ и „Осуђени“. У овим текстовима, као и у још неким који су у припреми, заступљена је мирољубива и социјална тематика. Овај бенд је наступио на Гитаријади у Подгорици 1992. год, као и на факултету у Подгорици 1993.

Б. Коћело

СПОРТСКЕ АКТИВНОСТИ

Када се хоће има се времена и за књигу а и за ба-вљење спортом. То су доказали спортисти Гимназије. Навешћемо имена најактивнијих: Атлетичар **Миодраг Даковић** /III8/, члан АК „Сутјеска“ је првак Југославије за млађе јуниоре у бацању кугле /16,30 – што је и црногорски рекорд/. То је постигао 1993. год. Исте године је победио у конкуренцији старијих јуниора у бацању диска.

Марија Милић /III2/, четвороструки првак Југославије за наде и другопласирана на јуниорском и сениорском првенству државе у 1993. у џудоу

Јелена Мићовић II разред Гимназије троструки првак Југославије за наде и првопласирана на јуниорском и сениорском државном првенству у џудоу за 1993.

Данка Стеровић I разред Гимназије – првакиња Југославије у

пионирској конкуренцији као и трећепласирана у сениорској конкуренцији у џудоу у 1993.

Осим ових резултата све три џудисткиње су освајачи бројних купова и турнира у Црној Гори и Југославији.

Кошаркаши /ученици Гимназије/ чланови првог тима КК „Сутјеска“, екипе која се бори за улазак у I лигу су: **Новица Тадић** /III6/ и **Горан Николић** /IV1/.

Рукометаши **Дејан Драгнић** /III7/ и **Јефто Ераковић** /III7/ и **Жељко Јовановић** из првог разреда Гимназије чланови су првог тима друголигаша из Никшића РК „Сутјеска“.

Шта кажу ученици

(наша анкета)

● Тао школо!!! Нијеси лоша, али могла би бити боља. Али ако будеш боља нећеш бити она стара, онаква какву те највише волим.

● Ученици–мученици, љубим вам сој. Директори, професори, нијесте мој број.

● Гимназија је за мене једна препрека у животу, један зид који треба прескочити, а иза њега нема ничег.

● Молим вас пошаљите нам мазут!

● Ко жели да стекне добро знање и друго-ве, нека се упише у нашу гимназију.

● Гимназија је као састанак са дечком: ако га не волиш стално касниш, ако си заљубљена онда стално мислиш на њу.

● По мом мишљењу професори су стоврени да нас муче. Од њих ћу добити чир на желуцу.

● Неки кажу да су нам професори други родитељи. Зашто онда нијесмо сви одликаши.

● Ако друштво жели да има способне људе који ће уљепшати будућност, нека гради гимназије као што је наша.

● Шта мислиш о школи?

● Супер је.

● Испеци па реци

● Ово је препржено.

● Какво мишљење имамо о професорима?

● У просјеку, врло добар, четири плус.

● А Ви шта мислите о гимназијалцима?

● Е, ми смо легенде.

● Ми смо непристрасни.

● ПА...

● И шта на крају...

● На крају свједочанство.

Лист припремили: Весна Раонић-Симуновић, Соња Г. Даниловић, Златана Радовић, Александар Лековић, Срећко Црногорац, Зоран Марковић, Славенко Шућур, Дубравка Церковић, Венера Милатовић, Наташа Вучуровић, Жељка Вучинић.

Марко Вујовић, Слободан Р. Бошковић, Милован-Мики Радуловић и Светозар Ђираковић
Број технички уредио Ратко Мугоша-Муги

ШТАМПА НЛП „ПОБЈЕДА“ – ПОДГОРИЦА

HIMNA RADOSTI

Iz IX simfonije

L. V. Bethoven (1770—1827)

Ra - dost is - kra sve le - po - te,

kće - ri iz E - li - zi - ja,

o - poj - na ti moć kra - so - te

uz - vi - še - na mi - si - ja.

Tvo - je sno - ve ve - žu ni - ti

što ra - sta - vi mo - da zla, svi

će iju - di bra - ća bi - ti,

kri - la tvo - ja spa - jat zna.